

Казка про Лаліль.

Лаліль! Коли він вимовляв це слово, то здавалося відчував смак меду на губах. Лаліль! Лаліль! Лаліль! Вона була така світла, що влітку зливалася з сонячним промінням, що грало на стеблах трав, гілках дерев, хвилях річки, а взимку як сонячний зайчик ковзала по голубому льоду, ховалася в танцюючих сніжинках на поляні, щезала в сніжній заметілі. Лаліль! Була така легенька, що коли бігла літнім ранком по вкритій росою траві, жодна росинка не падала на землю, а взимку від її кроків не лишалося слідів на первозданній чистоті снігу! А ще так любила сонце, світло дня, небо сяюче, що жодного разу не бачила чарівної краси ночі, хороводу темряви та неясного світла зірок в чорному небі. Як тільки краєчок сонця щезав за горизонтом, з швидкістю наляканої сарни зникала за товстими стінами замку свого могутнього батька. Запалювалися сотні пахучих свічок, смолоскипи та палаючі каміни освітлювали той замок вночі, до самого ранку. Та ще й одяг носила пишний та легесенький, як туман раннього ранку над літнім озером. Одного дня вона одягала сукню кольору неба на сході сонця, іншого - її вбрання було зіткане з перших листочків навесні, а там, дивись, являлась в кофтині з пелюсток ніжної троянди.

А він... Яким був він, того і сам не знав. Ховався вдень в глибоких печерах, вночі мандрував лісами темними, купався в озерах глибоких, любувався світлом місяця та зірок. Любив швидкий біг, навперейми з вітром, шаленів від захвату, змагаючись з буревіями. А взимку, коли сріблом казковим та перлами білими було все вкрито навколо, міг годинами до самого ранку блукати полями та лісами. Але тільки перший промінь сонця повинен був з'явитися з-за горизонту, мусив сховатися в темряву печери, де було його житло, бо добре знав, що згине від тих променів, як нічні тіні від світла дня.

Тож бачив Лаліль лише, коли близько підходила до його печери, граючись з оленям, чи ставала на великий білий камінь серед поляни перед печерою, піднімала руки догори і, втішаючись шовковими цілунками літнього вітру, здавалося от-от злетить до неба. Днями, ховаючись в глибині печери, підстерігав такі хвилини, щоб побачити її.

Лаліль - сріблом дзвенить на моїх губах! Лаліль - хай благословенне ім'я твоє буде! Не знаю нічого прекраснішого ніж ти!

Від напливу почуттів, сльозина палаюча скотилася по щоці, з кришталевим дзенькотом ударилася об камінь.

Той дзенькіт почула дівчина, але не заглянула в печеру, звідки він донісся, темно там і лячно. Постояла, прислухаючись, - більш ні звуку. То й пішла, ковзнула сонячним промінчиком, геть. Що мав робити? Чекати терпляче, чи прийде ще.

Зима. Похмурі дні. Небо свинцево-сіре низько нависає над горизонтом. Не так уже й часто прибігає Лаліль на Велику поляну біля Верхнього озера. Часто виглядає цілий день даремно. А вночі навіть сліду годі відшукати на снігах глибоких навколо замку.

Але ніщо не вічне!. Дні стали довші. Сонце розщедрилося нарешті та й висипало цілий рій своїх променів на землю. Затіяли ті танок шалений! Птахи весело зацвірінчали, граючи музику тим танцям. А молодий, щойно народжений струмочок, спершу заплутався в мереживі льоду, злякано задзвенів, а потім пробив собі дорогу до озера, голосно заспівав, і вже, не вгаваючи, біг, перетворюючись на могутній потік. Зима, бридливо підхопивши поділ білосніжної сукні, пирхнула в бік променів і, щоб не забруднитися та не набрати води в вишукані черевички, перестрибуючи з однієї купи снігу на іншу, щезла в синіх лісах. А там і зовсім заховалася в горах високих, на вершинах яких цілий рік лежить сніг, стоять замки білосніжні. В якомусь із них відпочине пані Зима, щоб повернутися з першими морозами знову.

Зате молоде дівчисько, з розпатланим рудим волоссям і зеленими веселими очима, вискочило на Велику поляну та й ну вимітати залишки снігу, розсівати квіти, розпускати бруньки дерев, кущів. Швидка, метка, як вогонь. Прийшла Весна!

Лаліль цілими днями була надворі. Щохвилини з'являлося щось нове і все їй хотілося побачити першій. Його терпіння отримало винагороду. Бачив щодень! Чув пісеньки, що мугикала, пробігаючи мимо. Серце радісно щеміло в грудях – Лаліль, навіть струмочок дзвенить ім'ям твоїм.

Мабуть занадто голосно промовляв ім'я її, бо підійшла до печери, спробувала зазирнути, не переступаючи межі темряви. Але очі призвичаєні до світла, не побачили нічого – лише темінь там. Запитала про всяк випадок: “Агов, чи є там хто?”

Не втримався, обізався: “Добридень, Лаліль, радий чути твій голос”. Боявся, що злякається і втече. Ні, довірливо посміхнулася: “Звідки знаєш ім'я моє?”

- Та хіба це так важко взнати! Он струмочок дзвенить: “Лаліль, Лаліль!” Пташка ота сіренька виспіває його, вітер грається і розносить кругом: “Л-а-а-ліль”

- Як гарно говориш! А тебе як звати? Хто ти є?

- Мене звати Дарк.

Не скаже ж їй, що й сам не знає хто він є. Благально так: “Побудь зі мною, поговори, не втікай”.

- Чому маю втікати? Давай, познайомимось. Он стільки раз тут бувала, а не бачила тебе. Вийди, будь ласка, на світло, хочу подивитися на тебе. Не терплю темряви, не піду в печеру. Мусиш ти вийти!

- Не можу, Лаліль! Світло Сонця несе згубу мені. Найменший промінчик, якщо попаде на мене, ріже як ножем і рана болюча довго не заживає. А, мабуть, як би весь став під Сонце, то загинув би відразу!

- Дивно все це. Але голос у тебе щирий і такий сумний! Як так сталося? Де ти живеш? Де дім твій? Кого маєш? Тата? Маму? Братів, сестер?

Нижній голос дівчини в саме серце дістав.

- Живу там в печерах. Там мій дім. Але не маю нікого з рідних, відколи пам'ятаю себе. Маю слуг. Все мені роблять. Проте мовчать весь час, не вміють розмовляти. Жив зі мною старий гном, на ймення Гугр, навчав мене всього, та вже два роки як помер.

- Ой, та це ж так сумно! Співчуваю тобі.

Так щиро жаліла і співчувала, що тоненька сльозинка перлинкою скотилася по щоці і загубилася в траві.

- Не хочу, щоб ти жаліла мене! Я сильний, Лаліль. Давно звик до своєї самотності. Гугр обіцяв все розповісти мені - хто я, та на жаль помер раніше, ніж встиг зробити це. А так мені нічого не бракує, все маю. Одяг – який захочу, наїдки – так само. Золото, срібло, дорогоцінне каміння – до безміри!

- Так хіба ж це основне! Що теє золото, чи дорогоцінне каміння! Основне щире спілкування, любов рідних, турбота родини! І весь світ широкий, напоєний сонцем і вітром. Як же можна жити без цього, я, ось, не змогла б інакше. А ти ніколи, бідолашний, не виходив з печери, весь час там?

- Та ні ж бо, ні! Як тільки Сонце сховається за горизонтом і до першого його променя, можу бути на поверхні і бути де захочу: чи на Великій поляні, чи в лісі, чи купатися в озері; влітку, взимку, на все воля моя. Досхочу. От тільки повинен встигнути сховатися в своїх печерах, як спалахне на сході. Лаліль, але найбільше, кого хочу бачити і кого чути, то це - тебе!

Рум'янцем вкрилися щоки, сором'язливо очі опустила, але потім подивилася щиро, намагаючись в глибині печери розгледіти темну постать,: “Не знала про тебе нічого. Як би був раніше покликав мене, давно вже розмовляли б і не був би таким самотнім!”

Взяла прутик, провела межу по тіні від печери, наказала строгим голосом: “Підійди до межі, але не виходь за неї, то я простягну руку і доторкнуся до тебе”

Серце забилося сильно-сильно, а ноги стали неслухняні, але підійшов: “Невже справді доторкнешся, відчую руки її”, - аж подих перехопило.

Простягнула руку. Дістала до плеча, потім провела по волоссю долонею, легенько пальцями по щоці, торкнулася губ. Спіймав рукою пальці, губами ледь-ледь припав до тієї ніжності, та й зразу відпустив, не дай боже налякається.

- Я думала, що ти сам на гнома схожий! Але високий, кучері пружні і шовковисті, як трава біля Нижнього озера, щока гладенька, а губи і руки гарячі, ніби палають. Ти не маєш жару, боронь боже, не хворий?

Турбота в голосі переповнила чашу. І, плутаючись в словах, забувши про все на світі, вилив своє признання в любові безмежній до неї, в кінці, не пам'ятаючи себе, простягнув роки: "Лаліль, кохання до тебе спалює душу мені, нічого більш не потрібно тільки б бачити тебе, хоч слово з вуст твоїх почути – це найбільше щастя і радість! Не залишай мене. Хоч іноді приходь! Я не хочу багато – поговори зі мною та й досить з мене!"

- Що ж ти робиш?

Метнулася, закриваючи руки його своїм тілом від проміння, лиш трохи шкіру обпекло. Різко штовхнула в глибину печери: "Не переступай межу, я ж бачила як відразу опік на шкірі з'явився!"

Стояла схвильована признанням, знічена від такої сили пристрасті, що почула в голосі його: "Немає в мені нічого особливого, що б в тебе така любов велика виникла!"

- Та ти ж просто не знаєш себе, немає рівних тобі, Лаліль!

- Мудро глянула, як досвідчена жінка, посміхнулася лукаво: "А ти, Дарку, багатьох знаєш?"

- Та ні, звісно, нікого більше!

- То як можеш судити?

Подивився на світлий вид, на очі прекрасні, тонкий стан та й засміявся: "І порівнювати ні з ким не хочу. Немає кращої за тебе для мене, знаю достеменно!"

Розмовляли ще довго, не переступаючи межі світла і тіні, розмовляли: він - як закоханий до безміри, вона – здивована, що викликала таку бурю почуттів, визнаючи його потроху, проникаючись його любов'ю, навіть певною мірою, відчуваючи погорду, що її так хтось покохав!

Заговорились. Сонце хилилося до горизонту, червоним жаром обсипало легенькі хмарки на заході, небо вже також почало наливатися світлом золотим. Скоро вечір. Промовив: "Лаліль, прошу, прийди ще завтра, буду чекати на тебе".

- Добре, Дарку, прийду. Хочу ще тебе слухати. Мова твоя полонила мене. Та ти випадком, не чаклун? Ще чого доброго зачаруєш, що буду робити?

Засміялася дзвінко, Легенько пальчиком на нього посварилася: "Дивись, мені!"

Не стримався і сам засміявся: "Як би ж то! Навіки причарував би, щоб лише моя була".

- Бувай, Дарку, до завтра!

Пішла швидко, а потім побігла, щоб встигнути до заходу додому попасти. Зачепила гілку, та вдарилася об іншу: "Дарк!" Зрозуміла, що не зможе вже забути, буде знову і знову згадувати про нього. Так воно і сталося. Не могла спати, все думала про Дарка, кожне слово намагалася згадати, знайти в ньому таємний зміст. Невже ж справді так любить? Мусить стати достойною такої любові великої!. Відтепер все по іншому має бути!

А Дарк, як тільки Сонце сховалося, вибіг на Велику поляну, бодай хоч маленький слід знайти. Ні, немає. Лише тонкий аромат в повітрі витає. А може це так вже запахла вечірні квіти? Може все це лише уявилося йому? Як до завтра дочекатися? Дай боже сили і терпіння!

Любов - наймогутніша сила! Докорінно може змінити світ в мить єдину!

Лаліль і Дарк зустрілися наступного дня. А потім ще багато раз. Можна передати ті всі розмови дослівно, але хіба це покаже силу любові, пристрасті? Кожне слово, його інтонації, пауза за ним, то вже ціла окрема розповідь.

Він їй розкаже, про печери, де живе, про красу ночі, місяця, зір, могутність бурі в ночі, сила якої все одно не зрівняється з силою його кохання. Вона – про життєдайне світло Сонця, барви дерев, трав, квітів, про родину, затишок свого дому. Поспівчують одне одному, що не мають мами. І лише на малу хвилю зможуть обнятися, коли переступивши через себе, зробить крок Лаліль за межу світла, щоб припасти до Даркових грудей.

Скінчилося царство Літа, жінки розкішної розквітлої краси, щедрої на вдачу. Непомітно настала Осінь. Що сама кохалася в золотих прикрасах, то все і довкола себе тим золотом обсипала. Ото вже примхлива краля. То плаче довго, цілими днями, каверзує, все їй негода, але вже як розвеселиться, то ніхто перед її красою не встоїть! Загуляє, те золото летить на всі боки, спину немає. То так прогулявши все, пішла собі далі, шукати інше царство. Отут вже і пані Зима вийшла, щоб правити залізною рукою, так як їй вже схочеться!

Не дуже переймалися тим Дарк і Лаліль. Що їм пора року! Любов їх зігрівала взимку, щедрість тієї любові була більша від золотих дукатів осені і багатств літа.

Знову прийшла Весна. Раділа Лаліль теплу і Сонцю щедрому, радів Дарк, що день такий великий і дівчина довше буде з ним. Все частіше переступала Лаліль межу світла і тіні. Але не могли бути разом. То ж все таки настав час, засумували, що не можуть бути вкупі, хоча б пройтися рука об руку по зеленій траві.

- Послухай, Лаліль, деякий час не буде мене, хочу почитати в книгах старих, може знайду відповідь, чи хоча б натяк, як нам бути, не можу без тебе. Як би нам бути разом і вдень, і вночі.

- Як добре ти придумав, Дарку! Я також пошукаю в книгах свого батька. Може там щось знайду!

Даремні були ті пошуки. В старих фоліантах відповіді не знайшлося. А розлука лише сильніше розпалила жар любові в серцях! Хотів побачити Дарк майбутнє їхнє з Лаліль, але губилося воно в яскравому світлі, так само і Лаліль заглянула за край, але все поглинула темрява!

- Лаліль, любове моя, піду я до старого Рогрора – гнома премудрого, що живе в печерах Чорних гір. Розумний він і дуже багато знає всього, то може порадить щось.

- Добре, коханий, а я піду до відьми біля Нижнього озера. Вона страшна і зла, але знає більше, ніж будь-хто інший.

- Але ж чи встигнеш ти до неї і назад за день? Це ж дуже далеко!

- Якщо вибігти з першими сонячними променями і не зупинятися на перепочинок, то повинна встигнути. А ти бережися, завчасно ховайся від Сонця, бо коли з тобою станеться щось лихе, то і мені не жити, любове моя.

Приходила даремно декілька днів Лаліль до печери. Все не було Дарка. Стискалося від страху серце її. Хоч би нічого не трапилося. Але нарешті прийшов ранок і Дарк був на місці. Взятися за руки, від щастя, що знову разом, покотилися сльози по щоках дівчини, перлами розсипалися по траві. Кажуть ще й досі можна знайти перлину біля печери тієї.

- Ох, люба моя, співчував нам старий гном, але порадити не зміг нічого. А ти ж, що взнала?

- Дарочку, відьма вже знала, що прийду до неї! Лише рукою махнула, щоб і не тратила часу на запитання. Я віддала старій найкращі перли і перстень з діамантом. Захіхікала вона з втіхи, сподобалися дарунки. Подивилася пильно на мене і промовила: “Коли вдень настане ніч, коли Прадавня Мати-річка поверне води назад, коли в Чорних горах відкриється прохід до Далекого Краю або ж, коли я стану молодою і такою гарною як ти, лише тоді навіки зможете бути разом. Не дарую тобі надій, але пом’якшу своє пророцтво – присуд, скільки б це не тривало, обміне вас час і кохання ваше не згасне!”

Ступила крок, притислася до грудей його, припала палким цілунком до губ, затим відступила: “Повірю в долю нашу, бо вже любов така, як у моєму серці, великим дарунком і дивом є, та буду чекати, стільки скільки доведеться, лиш би ти кохав мене і

зміг чекати сам!” На що Дарк відповів клятвою великою: “ А я, Лаліль, любитиму тебе і чекатиму, коли поєднатися зможемо, до останнього подиху свого і, навіть, після, клянуся в цьому темрявою, що як мати для мене, клянуся першим днем, коли побачив тебе, клянуся душею і серцем своїм ”.

Лаліль! Співає пташка маленька сіренька ім'я твоє, струмочок несе до річки-Матері його, вітер тішиться, вигукуючи: “Л-а-а-ліль!” Лаліль і любов, любов і Лаліль деь там в темряві ночі і в світлі дня на віки в серці моєму.